

3. Parti konferansı dolayısıyla “Gegen die Strömung”un yayınladığı Mesaj:

Bilimsel komünizm kılavuzluğunda hareket eden dünyadaki tüm güçlere:

“Gegen die Strömung”un 1974’te kuruluşundan 30 yıl sonra, Kasım/Aralık 2004’te 3. parti konferansı gerçekleştirildi.

Bu 30 yıl içinde “Gegen die Strömung”un mücadele ve çalışmalarını niteleyen üç özelliğin, üç bariz belirtinin oluşmuş bulunduğunu düşünürüz:

Birincisi, Marx ve Engels’ten Ekim Devrimi ve Lenin ile Stalin dönemlerine kadarki dünya komünist hareketinin içsel bütünlüğünü modern revizyonistlerin ihanetine karşı yeniden kuvvetle ortaya çıkarmak, Marx ve Engels’in, Lenin ve Stalin’in “danışmanlık vasfını” ideolojik tartışmalarda ön plana yerleştirmek ve geçici bir izolas-yonu göze alarak güncel tartışmalarda da bu gelenek ve sürekliliği temsil etmek için büyük zaman, enerji ve emek harcanarak mücadele edildi, hâlâ da ediliyor.

Söz konusu süreklilik çizgisini sağlama almaya yönelik bu gerçekten çok kapsamlı çalışma, “Gegen die Strömung”un yürüttüğü mücadelenin ayırt edici bir belirtisidir ve hiç zayıflatılmadan, tersine daha da güçlendirilerek devam ettirilmesi gerekmektedir. Kesinlikle sadece teorik bir mesele değildir bu; her şeyden önce, dünya tarihindeki komünist mücadelelerle kurulan içsel bağla, bu mücadele yolunu sürdürme kararlılığıyla ve revizyonizm ve oportünizme varmayacak bir “yeni” yol bulunamayacağına dair kesin bir yargıyla

ilişki içindedir.

İkincisi, komünist ahlak ile fedakârlık arasındaki, Alman emperyalizmine duyulan nefret ile proleter enternasyonalizmi arasındaki içsel bağlantıyı hem kendi saflarımızda hem de dışarıya yönelik olarak ortaya koyma ve savunma iddiasındayız. Böylece üstlendiğimiz görevlerin ne kadar uzun vadeli olduğunu çok iyi biliyor, ama burjuvazinin başarıyla yürüttüğü kandırma ve kışkırtma manevraları karşısında sözde radikal küçük burjuva eğilimlerce sürdürülen, Almanya’da işçilerin tamamıyla burjuvalaştırıldığı ve buna karşı koymanın imkânsız olduğu şeklindeki yakınmacılığa kendimizi kaptırmıyoruz. Tersine, bugünkü haliyle işçi sınıfının hiç önünde eğilmeden, bu ülkede var olabilecek tek devrimci gücün ancak işçi sınıfının çoğunluğu olabileceğine inanıyoruz. Ama tabii asıl zorlukların tam da burada yattığının, temel problem olan modern revizyonizme Almanya’da bir de Alman şovenizmi zehrinin karıştığına farkındayız aynı zamanda.

Üçüncü olarak, burjuva-emperyalist efsanelerini, tarih çarpıtmalarını ve ağır suçları susarak geçiştirme çabalarını bertaraf etmek amacıyla komünist temele dayalı ciddi ve yoğun bir bilimsel çalışmanın gerçekleştirilmesi de, yine “Gegen die Strömung”un bariz bir özelliğidir. Şimdiden karşımızda bulunan ve daha da artacak olan tarih çarpıtmaları ve yalanla-

rın oluşturduğu, Alman emperyalizminin otoritesini ikna edici argümanlarla yıkmak için imkânlarımız ölçüsünde hazırlanıp karşı koymamız gereken saldırılar düşünüldüğünde, bu daha da acil bir görev halini almaktadır.

1996'daki 2. Parti Konferansı'nı (1. Kongre 1989'da gerçekleştirilmişti) izleyen 8 yıl boyunca Alman emperyalizmi, sözde sosyalist Doğu Almanya'yı yuttuktan sonra militarizm ve intikamcılık yolunda sert adımlarla ilerleyişini sürdürmüştür.

3. Parti Konferansı'na ait belgelerde, önce giriş olarak uluslararası durum ve Almanya'nın durumunda son 15 yılın, özellikle de son 8 yılın getirdiği değişmelerin analizi yer almaktadır. Yılgınlığa kapılıp dünyada ve Almanya'da gerçekleşen direniş eylemlerini görmezden geliyor veya küçümsüyor değiliz; ama gerçekçi bir yaklaşımla, dünya emperyalizminin uluslararası düzeyde artan bir güçle ilerlediğini, büyük emperyalist güçler arasında savaş tehlikesinin arttığını ve özellikle Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığının hem dünyada hem de Almanya içinde yük-selmekte olduğunu saptıyoruz.

Alman emperyalizminin uluslararası düzeyde en göze batan faaliyetleri, ABD emperyalistlerinin -İngiliz emperyalistleriyle koalisyon halinde- Irak'a girmesinden beri artan bir şekilde ABD emperyalizmiyle rekabet eden ittifaklara katılıyor olması, Avrupa Birliği üzerinde giderek egemenlik kurmaya çalışması, Doğu'da ve dünyanın her tarafında ABD emperyalizmine "muhalafet" eden bir büyük güç olarak kendi faaliyetini artırıp yaygınlaştırması ve bu amaçla Almanya'da da yoğun bir intikamcılık propagandası sürdürerek kendi halkının desteğini kazanmak istemesidir (ki burada hiç de başarısız sayılmaz). Alman emperyalizmi hizmetindeki Federal Ordu ara-

cılığıyla, öncelikle Yugoslavya ve Afganistan'da yabancı toprakları sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi işgal altında tutmaktadır. Karl Liebknecht'in şu dönemde daha da güçlü bir şekilde savunduğumuz sözü, tüm açıklığıyla vurgulanmalıdır: "Baş düşman kendi ülkendedir!"

Alman emperyalizmi Goebbels tarzı propaganda geleneğini sürdürerek Almanya'da halkı "üstün insan" ideolojisi ağına çekmeye çalışıyor ve başarılı da olabiliyor. Birbirini izleyen ya da aynı anda yürütülen kampanyalarla yapıyor bunu: bazen Yahudi nüfusa, bazen de Sinti ve Roma'ya, bunun ardından "Müslümanlar", Türkler ya da "Araplar"a, sonra yeniden koyu cilt rengine sahip insanlara, kâh özürülere, kâh eşcinsellere, arada sırada da sosyal yardım alanlara ya da evsiz kalmış kişilere karşı tekrar tekrar açılan kampanyalar... Her yıl 30.000'den fazla insanın Almanya'dan sınırdışı edilmesi de canice bir tutumdur. Bu insanlar arasında işkenceci devletlerin eline teslim edilen demokrat ve devrimciler de bulunmaktadır. Ülkeye girmek isteyenlerin sınır polisi tarafından acımasızca engellenmesi yüzünden son 15 yılda yüzlerce insan yaşamını yitirmiştir.

Gerçi sürecin asıl önemli belirtisi devletin uyguladığı baskılar ve faşistleştirmedi; ama açıkça eylemde bulunan Naziler'in sokaklarda ve ülkenin çeşitli parlamentolarında (eyalet meclislerinde) giderek güçlenmekte oluşu, Naziler'e karşı mücadele eden girişim ve örgütlerin gözünde özellikle Naziler tarafından "Alman değil" diye etiketlenmiş tüm insanlar için doğrudan bir tehlike oluşturmaktadır. Son 15 yılda Naziler tarafından sokaklarda öldürülen insanların sayısı 100'ü çoktan aşmıştır.

Onbinlerin katıldığı bazı etkili eylemlerle sesini duyuran Alman işçi hareketi, gerçekleştirdiği uzun ve büyük grev eylemleriyle göster-

miştir ki, Alman emperyalizmine karşı çıkabilecek tek güç, işçi aristokrasisine karşı mücadele halindeki bilinçli ve örgütlü işçi sınıfıdır. Ama aynı şekilde açıkça görülen bir olgu da, çok iyi ücretler alan sendika yöneticilerinin büyük bir güce sahip olduğudur. İşçi sınıfının aktivistleri karşısında bu yönetimler işçileri yatıştırmayı, bir parmak bal çalarak ya da tersine göz korkutarak bölmeyi hep başarmaktadır.

Naziler'e, sınır dışı etme tavrına ve Alman emperyalizminin militarizmi ve savaş politikasına karşı çıkan demokrat ve kısmen devrimci yönelime sahip gençlik hareketi içinde de revizyonist, troçkist ve anarşist-otonom güçlerin ortak bir antistalinist/antikomünist yaklaşıma dayanan etkisi hâlâ oldukça büyüktür ve kırılması gereklidir.

Bu gelişmeleri göz önünde bulunduran 3. Parti Konferansı, politik ve ideolojik çizgisi hakkında temel anlayışını ifade eden bir duyuruyla, açık seçik tezlerle ve komünist partinin inşası konusunda belirgin bir çizgi ortaya koyarak ideolojik hesaplaşmalar için aktif bir girişim başlatmayı, kendi saflarını daha da sıklaştırmayı ve gerek işçi hareketinde gerekse demokratik ve devrimci gençlik hareketinde yer alan aktivistlerle hesaplaşma ve tartışmaları ateşlemeyi kararlaştırmıştır.

Böyle bir girişim için temel teşkil edecek geniş kapsamlı teorik çalışmalar, zaten 3. Parti Konferansı'ndan önce başlatılmış bulunuyordu:

“Gegen die Strömung” antikomünizm ve antistalinizme karşı teorik yayın organı “ROT FRONT”ta hem Stalin'in yaşam ve eserlerini ele alan hem de Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in teorik fikir ve açıklamalarından hareketle “komünist toplumun temel özelliklerini” ortaya koyan geniş bir araştırmaya yer verdi.

Komünist hareketin baş düşmanı modern

revizyonizme karşı bugün de gerekli ve vazgeçilmez olan mücadeleyi desteklemek amacıyla, Çin KP'nin SBKP XX. Konferansı'na karşı “polemik”i üzerine geniş kapsamlı bir araştırma yayımlanarak bu girişimin temelde doğru bir yöne sahip olduğu ama aynı zamanda eksiklik ve hatalar da barındırdığı vurgulandı. Bu geniş araştırma, Mao Tse-tung'un eserini değerlendiren iki ciltlik çalışmayla bir bütün oluşturmaktadır. Revizyonist iftiralara karşı savunulan Mao, bir yandan da alabildiğine eleştirel bir değerlendirmeye (özellikle 1955 - 1965 dönemi söz konusu olduğunda) tabi tutulmuştur.

Alman Komünist Partisi'nin tarihine ilişkin teorik çalışmalarda da, hem 1918'de KPD'nin ve 1946'da SED'nin kuruluşları hem de 1929 ile 1933 arasındaki zorlu mücadele dönemi analiz edilerek gelişmeler sağlandı.

Aynı şekilde, Alman emperyalizminin emperyalist savaş tarihi de geniş araştırmalara konu edildi, Sovyetler Birliği'ne yapılan saldırı ele alındı, Alman emperyalizminin hem Birinci Dünya Savaşı'nda hem de daha önce Çin ve Afrika'daki sömürgeci savaşlar sırasında işlediği suçlar aylık olarak yayımlanan bildirimler aracılığıyla açıkça ortaya kondu.

Alman Nazi faşizminin Yahudi halka ve Sinti ve Roma'ya uyguladığı ırkçı kitle katliamı karşısında alınan tavır, Almanya içinde haliyle büyük bir öneme sahiptir. Alman emperyalizmi ve onun oportünist işbirlikçilerine karşı verilen mücadele bağlamında, bu konularda yapılacak aydınlatma çalışması giderek artmakta olan antisemit kampanyanın analizini ve bu kampanyayla mücadele etmeyi de içerir. “Yahudiler”e ve İsrail'e karşı nefret kampanyaları Almanya'da özellikle kışkırtılıp hızlandırılmıştır. Bu durum karşısında “Gegen die Strömung” iki kez tavır açıklamasında bulunarak hem antisemitizme hem de İsrail'e yönelik

şikayetlerin araştırılmasına karşı çıktı. İsrail devletinin var olma hakkının nasıl anlaşılması gerektiği, İsrail'deki egemen sınıfın politikası ve işlediği suçların kapsamı ortaya kondu; Filistin halkının giderek nasıl Hamas, Cihad ya da Hizbullah gibi emperyalizm yanlısı ve gerici, hatta açıkça antisemit güçlerin etkisine kapıldığı, bu arada FKÖ'nün de kuruluşundan beri taşıdığı hatalar sonucu bu güçlerle ittifak politikası yürüterek demokratik ve ilerici potansiyelini iyice yitirdiği gösterildi.

3. Parti Konferansı tarafından ortaya çıkarılmış bulunan Programatik Temel Görüş Açıklaması'nın dayanağı, dünya komünist hareketinin temel programatik belgeleridir:

- „Komünist Partisi Manifestosu” (1848),
- „Rus Komünist Partisi (Bolşevik) Programı” (1919) ve
- „Komünist Enternasyonal Programı” (1928).

Bu belgeler yeniden değerlendirilip tek bir belge haline getirilirken, eski sosyalist ülkelerdeki revizyonist ve karşı-devrimci gelişme dikkate alınmış ve bir yandan komünist toplumun, bir yandan da sosyalist demokrasinin yaygınlaştırılması sırasında keskinleşen sınıf savaşının sürdürülüşü olarak proletarya diktatörlüğünün özelliklerini ayrıntılı şekilde tanıtmaya ağırlık verilmiştir.

Politik çizgiye ve proleter enternasyonalizmi hakkında sorulara ilişkin olarak 3. Parti Konferansı'nın Programatik Belgeler'indeki (Tezler) ana vurgu noktaları işçilerin bir emperyalist büyük güç ve kendi başına bir emperyalist savaş odağı oluşturan Almanya gibi bir ülkedeki mücadelesinin açıkça ortaya konması, proleter-enternasyonalist birlikteliğe yukardan bakan değil mütevazı bir tavırla katılmanın ve öncelikle Alman emperyalizminin

sömürdüğü ve ezdiği ülkelerde mücadele veren kitlelerle pratik dayanışma içinde bulunmanın önemidir.

Bu bağlamda, Avrupa şovenizmi ile Alman şovenizminden oluşan bireşim teşhir edilmiş, Alman emperyalizminin konjonktüre göre değişik manevralarla Alman “üstün insan” ideolojisinin kendine özgü çeşitlemelerini halk arasında nasıl yaydığı sergilenmiştir. Tüm dünyadaki olumlu mücadeleleri gerçekçi bir şekilde değerlendirmek için, uluslararası düzeyde etkin komünist güçlerin büyük bir zayıflığını, öznel etkenin son derece geri kalmış olmasını da dikkate almak gerekir.

Programatik Belgeler'in (Tezler) “Alman emperyalizmi, militarizmi ve intikamcılığına ölüm” başlıklı ikinci bölümünde önce -Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in analizlerinden yararlanarak- Alman emperyalizminin erken tarihi revizyonist-şovenist tarih çarpıtmalarının karşısına çıkarılmakta, daha sonra da Alman emperyalizminin suçlarla dolu tarihi bütün çıplaklığıyla sergilenmektedir.

Ama bu bölümün en can alıcı saptaması, reformizm ve revizyonizme saplanmamak için, Alman emperyalizmine karşı tutarlı demokratik ve sendikal mücadele gibi antikomünizme karşı mücadelenin de proleter devriminin hazırlanması ve gerçekleştirilmesine tabi olması gerektiğidir.

Bu esastan hareket eden ve “Emperyalist Almanya'da sosyalist devrimin temel yolu” başlığını taşıyan Programatik Belgeler'in (Tezler) üçüncü bölümü, proletaryanın egemenliğinin tayin edici önemi ve devrimin çeşitli aşamalarındaki müttefiklerinin farklı rolleri ile birlikte işçi aristokrasisinin oynadığı tehlikeli rolü de ortaya koymaktadır. Almanya'daki emekçi kitlelerin ekonomik durumunu dikkate alacak bir sınıf analizi ne kadar gerekli olsa da, temelde asıl tayin edici olan, -doğru bir

strateji ve taktiğe dayandırılmış- sınıf savaşı ve özellikle kırsal alanda olmak üzere, potansiyel müttefiklerin ne ölçüde gerçekten işçi sınıfı mücadelesine kazanıldığı ya da tarafsızlaştırıldığıdır.

Bu durumda başarı, sınıfın kendi gücüyle hazırlanmış silahlı ayaklanmaya bağlıdır. Tezler’de belirtildiğine göre, şimdiye kadar komünistlerin önderlik ettiği ayaklanmalarda kazanılmış deneyimler, Alman emperyalizminin silahlı güçlerini kökünden yıkmak gerektiğini açıkça göstermiştir. Özel birimler ya da seçkin birliklerden oluşan bu güçlerin büyük bir bölümünü kazanmak ya da tarafsızlaştırmak mümkün değildir. Ancak militanca mücadeleler sırasında sistematik şekilde silahlanan bir işçi sınıfı, hem silahlı mücadelede, hem de öncelikle revizyonist anlayışlara, diğer yandan da ahlaki açıdan anlaşılabilir olan ama politik-ideolojik açıdan mahkum edilmesi gereken bireysel terör eğilimlerine karşı zafere ulaşabilir.

Tezler’de, proleter devrimi ve silahlı ayaklanmanın başlatılması için verilen mücadelede “demokrasi” tantanalarını teşhir etmenin ve çürütmenin tayin edici önemi de vurgulanmıştır. Komünist Partisi, emperyalizm koşullarında burjuva parlamenter “demokrasinin” barındırdığı yalanı ortaya çıkarır, tüm gündelik demokrasi mücadelelerinde tutarlı ve militanca hareket eder, komünizmin asıl hedefi olarak proletarya diktatörlüğü çerçevesinde gerçekleştirilecek sosyalist demokrasiyi savunur ve bu mücadeleler sırasında proletaryanın en ileri unsurlarının Komünist Parti bünyesinde ya da çevresinde toparlanması, aydınlatılması ve örgütlenmesi için çalışır.

Bilimsel komünizm yolunda verilen mücadelenin ideolojik görevleri üzerine açıklamalar, eskiden olduğu gibi bugün de komünist partinin inşa sürecinde en büyük tehlike ola-

rak görülen revizyonizm üzerine açıklamalara bağlanmıştır. Bernstein ve Kautsky’dan Tito ve Kruşçov’a (SBKP’nin 1956’daki XX. Parti Kongresi) kadar revizyonizmin tarihine değinildikten sonra, özellikle Brejnev revizyonizminin içyüzü açığa vurulmaktadır. Sosyal emperyalist Sovyetler Birliği’nin ideolojisi olarak Brejnev revizyonizmi, parti bürokrasisinin kalıntıları arasında ve daha ötesi tüm dünyada hâlâ belli bir öneme sahiptir.

Bu bağlamda Programatik Belgeler (Tezler), günümüzün revizyonist polis devletlerini de (Çin, Kore ve Küba) hiçbir yanılısamaya kapılmadan sosyalizmin karikatürleri olarak reddetmektedir. Kendilerini eleştirisizce “Maoist” ya da “Enver Hoca taraftan” sayan ve Marx, Engels, Lenin ve Stalin’in attığı bilimsel komünizm temellerini terk ederek reformist ve şovenist yollara sapmış bulunan güçlere karşı da yine aynı tavır vurgulanmaktadır.

Metnin son bölümünde komünist partinin gerekliliği, inşa sürecinin aşamaları ve parti içi yaşamın ana özellikleri (eleştiri ve özeleştiri, parti içinde mücadele, demokratik merkezîyetçilik) açıklanmıştır. Teoriyi geliştirmenin gerekliliği, işçi sınıfı içinde geniş kapsamlı bir çalışmanın önkoşulu olarak kadro ve örgüt çalışmasının vazgeçilmezliği, işyeri hücrelerine ağırlık tanınması ve legal faaliyetin temel teşkil eden illegal faaliyetle birlikte sürdürülmesi, çok önemli bir mesele olan komünist disiplini revizyonist çarpıtmalara karşı vurgulamak üzere çıkış noktası yapılmıştır. Çalışmanın içeriği, yani bilimsel komünizm ile ona dayanan ideolojik ve politik çizgi elbette biçime, yani örgütlenme ve disipline göre önceliklidir, ama doğru bir temel ve doğru bir çizginin yanı sıra bunlar da vazgeçilmez öneme sahiptir.

3. Parti Konferansı’nda sunulan Programatik Belgeler (Tezler) üzerine çok geniş kapsamlı makaleler mevcuttur (bkz.: “ROT

FRONT” Sayı 3 ve 4, partinin inşası meseleleriyle ilgili yazılar) ve son sekiz yılda gerçekleştirilen araştırmaların değerlendirilmesiyle, daha birçok geniş kapsamlı yazı da 2005 yılı içinde teorik organ “ROT FRONT”ta yayımlanacaktır.

Emperyalizm ve revizyonizm tarafından dünya çapında yayılan komünizmin nihai olarak öldüğü, Marx’ın öğretilerinin nihai olarak “çürütüldüğü” ve “Stalinizm” adını taktıkları uygulamaların nihai olarak yenildiği şeklindeki kışkırtıcı yalanlar karşısında açıkça ve kesinlikle ilan ediyoruz:

Bastığınız zemin Marx, Engels, Lenin ve Stalin tarafından ortaya çıkarılıp geliştirilmiş olan bilimsel komünizmdir.

Sosyalist Ekim Devrimi’ni, büyük bir mücadele veren dünya komünist hareketini ve 1950’lere kadarki dönemde Sovyetler Birliği’nde proletarya diktatörlüğünün kurulması ve sosyalizmin inşasını mümkün kılan, tam da bu teorinin tutarlılıkla uygulanması olmuştur.

Yanlış anlamaya yer bırakmayacak şekilde açıklayalım: Sovyetler Birliği, Macaristan, Çin gibi bir zamanlar sosyalizm ve halk demokrasinin egemen olduğu ülkelerde ve komünist partilerde görülen dağılma ve yıkılmanın nedeni Marx, Engels, Lenin ve Stalin’in kuramının uygulanmış olması değildir. Gerçek bunun tam tersidir: Kuramın temellerinin ihanete uğraması (bu ihanet 1956’daki SBKP’nin XX. Parti Kongresi’nde -Kruşçov revizyonistlerinin öncülüğünde- ideolojik ifadesini bulmuştur) ve komünizmin temel fikirlerinin değiştirilip tahrif edilmesi, SBKP ve diğer komünist partilerin devrimci özünün yok edilmesiyle ve proletarya diktatörlüğünün yıkılıp yeni bir burjuva diktatörlüğünün kurulmasıyla sonuçlanmıştır.

Bu durum, Sovyetler Birliği’nde sosyalizm kisvesi altında karşı-devrimci ve kapitalist bir gelişmenin yaşanması ve ortaya sosyal emper-

yalist bir büyük gücün çıkmasının tayin edici önkoşulunu oluşturur. Kruşçov ve Brejnev’i izleyen Gorbaçov, Yeltsin ve bunların şürekâsı sonunda sözde “sosyalizm” maskesini hepten çıkarmış, revizyonist cephenin çürümüşlüğü-nü tescil etmiş ve Batı emperyalizminin zafer ulumaları arasında kapitalizm bayrağını göndererek çekmiştir.

Böyle olunca, dünya komünist hareketi geleneğine uygun bir komünist programı çalışmamızın temeli ve çıkış noktası olarak araştırmamız ve savunmamız daha da önem kazanmaktadır.

Çünkü kapitalizmin asıl özünü teşhir eden bilimsel komünizm kuramı, proletarya öncülüğündeki sosyalist devrimin ve eskimiş burjuva devlet aygıtının zor yoluyla yıkılması gerektiğini, proletarya diktatörlüğünün ve sosyalist demokrasinin inşasının kaçınılmaz olduğunu göstermiş, sosyalizm ve komünizm hedefini diyalektik ve tarihi materyalizme dayanarak temellendirmiştir.

“Gegen die Strömung” yürüdüğü bu yolda dünyanın bilimsel komünizme yönelmiş tüm güçlerini selamlar. Hem kendi yayınlarının ve özetleyici bildirimlerinin hem de diğer ülkelerdeki komünizme yönelmiş güçlerin belgelerini çevirme çalışmalarını artırarak sürdürecektir.

Tüm dünyada emperyalizme karşı mücadele veren yoldaşlarla daima dayanışma içinde olacağız!

Yaşasın komünizm!

Emperyalizm ve oportünizme ölüm!